

Súd: Okresný súd Nitra
Spisová značka: 1T/116/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114011277
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:OSNR:2020:4114011277.15

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nitra, samosudkyňou JUDr. Beátou Polyákovou, v trestnej veci obžalovaného K. J., pre prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno h) Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom v Nitre, dňa 06. augusta 2020 takto

rozhodol:

Obžalovaný:
K. J. O. D. Á. T. , narodený XX.XX.XXXX C. U. K.,
T. D. Č. J. XXX,

sa uznáva za vinného, že:

dňa 11.09.2012 v čase o 10:50 hod. v okrese Zlaté Moravce na ceste III. triedy číslo 511010 v obci R. viedol osobné motorové vozidlo zn. C. V., EČ: ZM XXX BM v smere na obec K. pričom v rozpore s ustanovením podľa § 4 odsek 1 písmeno e) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcovi poškodenému E. H., narodenému XX.XX.XXXX, zároveň v rozpore s ustanovením § 16 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov neprispôsobil rýchlosť jazdy okolnostiam, ktoré možno predvídať a v rozpore s ustanovením § 16 odsek 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov prekročil maximálnu povolenú rýchlosť v obci, keď pred ukončením obce Nemčiňany začal akcelerovať a v mieste kde je dopravná značka IS 36b, ktorá označuje koniec obce, viedol vozidlo rýchlosťou 58 km/h a zareagoval na chodca poškodeného E. H. tlačiaceho ručný vozík, vedením vozidla do protismerného jazdného pruhu, následkom čoho narazil do poškodeného, v dôsledku čoho poškodený E. H. utrpel mnohopočetné zranenia v oblasti hlavy, chrbtice a horných i dolných končatín, ktoré viedli k multiorgánovému zlyhaniu so sepsou ako komplikáciou zlomeniny krčnej a hrudnej chrbtice v dôsledku dopravného úrazu, na následky ktorých poškodený E. H. dňa XX.XX.XXXX o XX.XX hodine zomrel vo Fakultnej nemocnici v Nitre,

t e d a :

inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona,

t ý m s p á c h a l :

prečin usmrtenia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona.

Z a t o m u s ú d u k l a d á :

Podľa § 149 odsek 2 Trestného zákona, nezistiac poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona a nezistiac priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona, s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona, mu výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona, mu určuje skúšobnú dobu vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 61 odsek 1, odsek 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd odkazuje poškodenú Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s., so sídlom: Panónska cesta 2, 851 04 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 35 937 874, s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Na základe obžaloby Okresného prokurátora v Nitre zo dňa 19.11.2014, pod sp. zn.: 2Pv 604/12/4403, doručenej na Okresný súd v Nitre dňa 19.11.2014 prejednal súd trestnú vec proti obžalovanému K. J. (ďalej len „obžalovaný“) na hlavných pojednávaniach konaných v dňoch 22.10.2015, 14.01.2016, 07.06.2016, 08.09.2016, 04.10.2016, 06.10.2016 s tým, že vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, výsluchom právneho nástupcu svedka poškodeného E. H., výsluchom svedkov: S. H., S. K., výsluchom znalcov: X.. S. C., X.. C. I. a prečítaním listinných dôkazov ako aj oboznámením ďalšieho obsahu súdneho spisu.

Rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/116/2014 zo dňa 06.10.2014 bol obžalovaný K. J. uznaný za vinného z prečinu usmrtienia podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písmeno h) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere dva roky s podmieničným odkladom jeho výkonu a skúšobnou dobou určenou na štyri roky, bol mu uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu v trvaní štyri roky a zároveň bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenú spoločnosť Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. spôsobenú škodu vo výške 8.010,90 Eur a poškodený E.k bol odkázaný s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na základe odvolania obžalovaného rozhodol Krajský súd v Nitre uznesením sp. zn. 4To/12/2017 zo dňa 16.02.2017 podľa § 321 odsek 1 písmeno a), písmeno b), písmeno c) Trestného poriadku tak, že zrušil napadnutý rozsudok, pričom podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Svoje rozhodnutie odôvodnil odvolací súd najmä tým, že sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie a pri hodnotení dôkazov nepostupoval dôsledne a v súlade s kritériami podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, v dôsledku čoho vznikli pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zistení. Pokračoval, že súd prvého stupňa sa dopustil podstatnej chyby, že pri rozhodovaní prihliadal na skutočnosti zistené z výsluchu znalca Ing. S. C., u ktorého bol preukázaný pomer k poškodenému a je možné mať pochybnosti o jeho zaujatosti a preto nebolo možné pri rozhodovaní o vine obžalovaného prihliadnúť na skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku podaného znalcom X.. S. C. a preto je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie v znaleckom odbore doprava cestná, odvetvie nehody v cestnej premávke a to pribratím na podanie znaleckého posudku, znaleckého ústavu, pretože okrem výnimočnej zložitosti (z hľadiska účasti obžalovaného a poškodeného chodca na vzniku nehody v cestnej premávke tvoriacej v prejednávanej veci žalovaný skutok) je potrebné preskúmať aj znalecký posudok podaný znalcom X.. C. I., ktorý obstaral obžalovaný. Odvolací súd ďalej poukázal na svoje výhrady, že súd prvého stupňa vo výroku o vine napadnutého rozsudku (oproti obžalobnému návrhu okresného prokurátora) vykonal úpravy v prejednávanej veci zažalovaného skutku, ktoré nenarušili jeho totožnosť (podstatu) a zrejme boli výsledkom hodnotenia súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonaných dôkazov s použitím pravidla pri dokazovaní „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“, pretože protiprávnosť konania obžalovaného súd prvého stupňa (na rozdiel od okresného prokurátora a jeho obžalobného návrhu) nezistil v porušení ustanovení § 9 odsek 1 (jazda v inom ako v prikázanom pravom

jazdnom pruhu pri pravom okraji vozovky) a § 16 odsek 4 (prekročenie najvyššej v obci povolenej rýchlosti 50 km/h) zákona o cestnej premávke, ale v porušení ustanovení § 3 odsek 2 písmeno a/ (správanie sa účastníka cestnej premávky disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky, pritom prispôbiť svoje správanie aj situácii v cestnej premávke a svojim schopnostiam) a § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/ (povinnosť vodiča venovať sa plne vedeniu vozidla, sledovať situáciu v cestnej premávke a dbať zvýšenú opatrnosť voči chodcom, najmä voči starým osobám) zákona o cestnej premávke. Pozornosti odvolacieho súdu však neušlo, že v rámci takto vykonaných úprav v prejednávanej veci zažalovaného skutku súd prvého stupňa zrejme opomenul do neho doplniť údaj o veku poškodeného chodca, z ktorého by bolo zrejmé, že ide o starú osobu, voči ktorej bol obžalovaný ako vodič motorového vozidla povinný dbať na zvýšenú opatrnosť a aj tak povinnosť uloženú mu ustanovením § 4 odsek 2 písmeno e/ zákona o cestnej premávke porušiť.

Plnením svojej prieskumnej povinnosti zistil odvolací súd vo všetkých troch výrokoch napadnutého rozsudku aj ďalšie, odvolaním obžalovaného nevytýkané chyby spočívajúce v tom, že v odôvodnení napadnutého rozsudku chýbajú relevantné úvahy súdu prvého stupňa hodnotiace vykonané dôkazy ohľadne existencii skutkových zistení ako aj právne úvahy, ktorými sa spravoval pri ich posudzovaní podľa príslušných ustanovení zákona v otázke:

1/. Formy nedbanlivostného zavinenia obžalovaného uvedenej v § 16 písmeno a/ (vedomá), písmeno b/ (nevedomá) Trestného zákona a príčinnej súvislosti medzi ňou a protiprávnym konaním obžalovaného na strane jednej a následkom na záujme chránenom ustanovením § 149 odsek 1 Trestného zákona, vrátane okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 149 odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona, na strane druhej;

2/. Okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 149 odsek 2 písmeno a/ a § 138 písmeno h/ Trestného zákona majúcej v prejednávanej veci spočívať v porušení povinnosti uloženej obžalovanému ustanovením § 3 odsek 2 písmeno a/ a § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/ zákona o cestnej premávke, ktoré však (na rozdiel v obžalobnom návrhu uvedené, majúce byť obžalovanému uložené ustanovením § 9 odsek 1 a § 16 odsek 4 zákona o cestnej premávke) nemajú charakter porušenia príkazov a zákazov a preto spravidla samy osebe nie sú typickými príkladmi porušenia dôležitej povinnosti vodičom v cestnej premávke a mohli by nimi byť iba v prípade, že by išlo o súčasné porušenie viacerých takýchto povinností; v tejto súvislosti však odvolací súd poznamenal, že obe základné povinnosti vodiča uvedené v § 4 odsek 1 písmeno c/, písmeno e/ zákona o cestnej premávke sú iba konkretizovaním základnej povinnosti každého účastníka cestnej premávky (teda aj chodca) uvedenej v § 3 odsek 2 písmeno a/ zákona o cestnej premávke na špecifické podmienky vedenia vozidla (motorového, nemotorového a električky) vodičom (§ 2 odsek 1, odsek písmeno f/, písmeno u, písmeno v/, písmeno w/ zákona o cestnej premávke;

3/. Vymedzenia obžalovanému uloženého trestu zákazu činnosti jeho rozšírením aj na vedenie motorových vozidiel inde ako v cestnej premávke (§ 2 odsek 1 zákona o cestnej premávke), hoci ukladaním tohto trestu zakazovanú činnosť mal spáchať v nepochybnnej priamej a bezprostrednej súvislosti s vedením motorového vozidla v (a to výlučne) cestnej premávke (R I/1965, R I/1966, R I/1980 a ZSP 43/2001);

4/. Rozhodovania o výrokom napadnutého rozsudku obžalovanému podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku uloženej povinnosti nahradiť poškodenej právnickej osobe škodu v celom ňou uplatnenom rozsahu, hoci aj v adhéznom konaní trestnom je pri rozhodovaní o povinnosti obvineného nahradiť škodu potrebné použiť všetky pre takéto rozhodnutie príslušné hmotnoprávne predpisy občianskeho práva, vrátane prihliadnutia na prípadné spôsobenie škody aj zavinením poškodeného podľa § 441 Občianskeho zákonníka (R 29/1965).

Podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku, súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd, a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

V zmysle citovaného ustanovenia a vyššie uvedeného uznesenia odvolacieho súdu prejednal Okresný súd Nitra (po zmene zákonného sudcu, so súhlasom obžalovaného podľa § 277 odsek 5 Trestného poriadku č. I. 611) opätovne trestnú vec proti obžalovanému a po pribatí do konania Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, odbor doprava cestná, odvetvie nehody v cestnej doprave, na hlavnom pojednávaní dňa 04.08.2020 vykonal dokazovanie výsluchom znalca doc. Ing. N. J., N..., prečítaním zabezpečených aktuálnych listinných dôkazov a na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.08.2020 vyhlásil rozhodnutie.

Z výsledkov takto vykonaného a doplneného dokazovania bol zistený skutkový stav tak, ako je opísaný vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Písomný znalecký posudok č. 53/2019 vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline nebolo možné na hlavnom pojednávaní čítať v súlade s ustanovením § 268 odsek 2 Trestného poriadku, pretože znalec nebol pred podaním znaleckého posudku poučený podľa § 144 Trestného poriadku. Osobný výsluch znalca - doc. X.. N. J., N.. súd považoval za potrebný aj za účelom zistenia, či by malo vplyv na závery posudku ústavu, pokiaľ by nemali k dispozícii predložený nezákonný dôkazný prostriedok - znalecký posudok Ing. S. C., nakoľko obhajkyňa obžalovaného túto okolnosť namietala.

Z výsluchu znalca doc. Ing. N. J., PhD. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.08.2020 súd zistil, že znalec po zákonom poučení podľa § 144 odsek 1 Trestného poriadku, uviedol, že posudzoval priebeh nehodového deja dopravnej nehody, technickú príčinu dopravnej nehody pričom konštatoval, že technickou príčinou vzniku dopravnej nehody bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy obžalovaného vodiča osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, EČ: ZM XXX BM a nesprávneho konania chodca poškodeného. Čo sa týka nesprávnej techniky jazdy obžalovaného vodiča, tak tento akceleroval v úseku obce nad maximálnu povolenú rýchlosť v obci, t.j. nad 50km/hod. a zrýchľoval do takej miery, že nedokázal dopravnej nehode zabrániť. Čo sa týka nesprávneho konania chodca poškodeného, tak tento sa nesprávne pohyboval, zastavil na vozovke a následne sa začal pohybovať do protismerného jazdného pruhu v takom čase, keď už vodič po rozpoznaní tohto pohybu nemohol zrážke zabrániť. Na vysvetlenie prečo znalec považuje techniku vodiča za nesprávnu uviedol, že vodič mal možnosť vidieť, že v jeho jazdnom pruhu sa nachádza chodec s vozíkom nasmerovaným do protismerného jazdného pruhu a vodič sa rozhodol na túto situáciu reagovať akceleráciou a prechádzaním do protismerného jazdného pruhu, pričom vodič sa spoliehal na to, že chodec ostane stáť v pravom jazdnom pruhu a umožní vodičovi vykonať obchádzanie cez protismerný jazdný pruh. Podľa názoru znalca sa jednalo o neštandardnú dopravnú situáciu a za správne by považoval, ak by vodič ešte v úseku obce neakceleroval nad rýchlosť 50km/hod., čo by v konečnom dôsledku umožnilo zabrániť dopravnej nehode. Na otázky prokurátora znalec uviedol, že výhľadové pomery u oboch účastníkov dopravnej nehody, tak u obžalovaného vodiča ako aj u poškodeného chodca boli také, že sa mohli vidieť na vzdialenosť cca 100 metrov, pričom tieto výhľadové pomery neznemožňovali účastníkom dopravnej nehody včas a správne reagovať na dopravnú situáciu. Obžalovaný mohol poškodeného spozorovať na vzdialenosť cca 100 metrov a od tohto okamihu mal možnosť vidieť, že v jeho jazdnom pruhu sa nachádza poškodený chodec s vozíkom a na túto dopravnú situáciu je potrebné nejako reagovať. V tomto okamihu rýchlosť motorového vozidla obžalovaného, usúdil znalec na základe opisu nehodového deja zo strany obžalovaného, pričom podľa jeho názoru je technicky prijateľné, že sa mohol pohybovať rýchlosťou 50km/hod. Ďalej znalec uviedol, že v obci sa obžalovaný mohol pohybovať rýchlosťou 50km/hod., avšak ešte pred ukončením obce začal obžalovaný akcelerovať, pričom v mieste, kde je značka koniec obce, je technicky prijateľné, že sa obžalovaný pohyboval motorovým vozidlom s rýchlosťou 58km/hod.. V prípade, ak by obžalovaný dodržal najvyššiu možnú povolenú rýchlosť v obci t.j. 50km/hod., tak by došlo k zabráneniu dopravnej nehody zo strany obžalovaného tým, že by zastavil motorovým vozidlom pred miestom zrážky. V okamihu, kedy obžalovaný začal akcelerovať mal možnosť vidieť chodca na vzdialenosť 73 metrov. V oblasti miesta dopravnej nehody sa nachádzala na strede vozovky plná stredová čiara. Čo sa týka zhodnotenia správnosti techniky jazdy obžalovaného vodiča, ktorý jazdil tak, že predchádzal motorovým vozidlom do ľavého jazdného pruhu v mieste plnej stredovej čiary, znalec uviedol, že pri obchádzaní je možné plnú stredovú čiaru prechádzať, čiže nemožno povedať, že by bola nesprávna technika jazdy vodiča pri obchádzaní, keď prechádzal plnú stredovú čiaru, iné by to bolo keby vykonával manévre predchádzania, vtedy nesmie vodič prechádzať cez túto plnú stredovú čiaru. Obžalovanému vodičovi nebola vytvorená prekážka náhla, pri správnej technike jazdy mal možnosť zastaviť pred miestom zrážky. Na otázky obhajkyne obžalovaného znalec uviedol, že mal pred spracovaním znaleckého posudku k dispozícii aj znalecký posudok Ing. C. I., ktorého metodika pri spracovaní jeho posudku bola nelogická, jeho prístup označil za čierno biely prístup, ktorý sa používal cca 15 a viac rokov dozadu, kedy príčinou nehody bol vždy iba jeden účastník dopravnej nehody a Ing. I. to vzťahuje na podmienku, či mal vodič okrem brzdenia vykonávať aj obchádzanie chodca. Podľa názoru spracovateľov znaleckého posudku č. 53/2019, vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline mal vodič povinnosť reagovať na situáciu, že na vozovke sa nachádza chodec a pred ním sa nachádza vozík, ktorý zasahuje do koridoru vozidla. Jedná sa o neštandardnú dopravnú situáciu, pričom nepovažujú za správne, ak sa vodič v takejto situácii spoľahne na to, že chodec umožní vodičovi vykonať prejazd

do protismerného jazdného pruhu. Zrýchľovaním vozidla dochádzalo naopak k znižovaniu možnosti zabránenia dopravnej nehody a naopak k narastaniu miery kolíznej situácie. Čo sa týka použitej metodiky znalcom Ing. C. I., tak táto bola publikovaná, avšak nie je žiaden všeobecný záväzný právny predpis, ktorý by nariaďoval, že táto musí byť použitá, znalec by sa mal vzdelávať a používať najnovšie metodiky pri spravovaní znaleckého posudku. Znalec by mal pri spracovaní znaleckého posudku použiť metodiku, ktorá bola publikovaná v publikácii technicko-právna problematika pri analýze dopravnej nehody. Znalec ďalej doplnil vysvetlenie, prečo je nesprávne používať metódu, ktorú použil znalec Ing. C. I.. Konštatoval, že ak obžalovanému vodičovi vznikla povinnosť reagovať len spomalením vozidla, bez zmeny jazdného pruhu, potom príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovaného. Ak však vodič uvedenú povinnosť mal, to ešte neznamená, že sa tým stáva pohyb chodca po vozovke správny, pri tomto prístupe znalec nezohľadňuje povinnosti chodca pri prechádzaní cez vozovku a naopak v dôsledku čoho znalec nesprávne konštatuje, že ak vodičovi nevznikla povinnosť reagovania, potom príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika chôdze poškodeného chodca. S týmto tvrdením sa spracovatelia znaleckého posudku č. 53/2019, vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline nestotožnili, nakoľko podľa ich názoru mal vodič povinnosť na vzniknutú situáciu reagovať. Záverom znalec doc. Ing. N. J., PhD. na otázku samosudkyne uviedol, že by nemala žiaden vplyv na závery v ich znaleckom posudku č. 53/2019 skutočnosť, keby im nebol predložený pred spracovaním aj znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. S. C.. Bežne pri spracovaní znaleckého posudku postupujú tak, že do nálezovej časti uvedú všetky podklady, ktoré im boli pred spracovaním predložené, ako aj iné znalecké posudky, pričom sa snažia k nim vyjadriť, pretože často sa v praxi stane, že na hlavnom pojednávaní vystane otázka, že prečo sú ich závery iné ako závery predošlých znaleckých posudkov.

Vychádzajúc z výsledkov dokazovania vykonaného už skôr v dňoch 22.10.2015, 14.01.2016, 07.06.2016, 08.09.2016, 04.10.2016, 06.10.2016 (výsluch obžalovaného, výsluch právneho nástupcu svedka poškodeného E. H., výsluch svedkov: S. H., S. K., výsluch znalca X. C. I. a prečítaním listinných dôkazov) a dokazovania doplneného dňa 04.08.2020, zhodnotil súd znova všetky tieto dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne nezávisle od toho, či tieto obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Následne dospel súd k záveru, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a vykazuje znaky trestného činu, naplnenie ktorých predpokladá Trestný zákon v ustanovení § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona, pričom ho spáchal obžalovaný, keď svojím konaním naplnili všetky zákonné znaky tejto skutkovej podstaty trestného činu tak po stránke subjektívnej ako i objektívnej.

Z vykonaného dokazovania a s prihliadnutím na výhrady odvolacieho súdu považoval súd opätovne za nevyhnutné upraviť skutkovú vetu.

Potreba úpravy skutkovej vety vyplynula v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu, ktorým je súd prvého stupňa viazaný a to v doplnení údaju o veku poškodeného chodca, z ktorého vyplýva, že ide o starú osobu, čím sa obžalovaný pri vedení motorového vozidla dopustil porušenia povinností uloženej ustanovením § 4 odsek 1 písmeno e) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že nedbal na zvýšenú opatrnosť voči chodcovi poškodenému E. H., narodenému XX.XX.XXXX.

Okrem uvedeného a zdôvodneného doplnenia časti skutkovej vety v doplnení údaju o veku poškodeného pristúpil súd aj k ďalšej úprave skutkovej vety, ktorá konkrétne spočívala v jej doplnení ako aj v spresnení skutočností, ktoré vyplynuli z dokazovania a ktoré boli v predmetnej veci relevantné. Išlo predovšetkým o doplnenie a spresnenie porušenia povinností uložených vodičovi motorového vozidla zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov, vrátane presného označenia ustanovení tohto zákona, ako aj o precizovanie spôsobu konania obžalovaného, ktorým prišlo k nedbanlivostného spôsobeniu usmrtienia poškodeného a v neposlednom rade chronologického usporiadania skutkového deja vrátane pomenovania následku, vzniknuvšieho v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného.

Z takto upravenej skutkovej vety, ktorú súd doplnil o špecifikáciu vodičom porušených ustanovení zákona o cestnej premávky, ktoré súd ustálil z výsluchu znalca doc. Ing. N. J., PhD., nepochybné umožňovalo

prijat' záver o porušení dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona, podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby uvedenej v § 149 odsek 2 písmeno a/ (§ 138 písmeno h/) Trestného zákona. Išlo o porušenie povinnosti obžalovaného v rozpore s ustanovením § 16 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že neprispôobil rýchlosť jazdy okolnostiam, ktoré možno predvídať, ako aj porušenie povinnosti obžalovaného v rozpore s ustanovením § 16 odsek 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení neskorších predpisov tým, že prekročil maximálnu povolenú rýchlosť v obci, keď pred ukončením obce Nemčiňany začal akcelerovať a v mieste, kde je dopravná značka IS 36b, ktorá označuje koniec obce, viedol vozidlo rýchlosťou 58 km/h a zareagoval na chodca poškodeného Emila H. tlačiaceho ručný vozík, vedením vozidla do protismerného jazdného pruhu, následkom čoho narazil do poškodeného.

Obžalovaný od začiatku vinu zo spáchania zažalovaného skutku kategoricky popieral. Tvrdil, že dopravnú nehodu nezavinil a napriek vynaloženej snahe nedokázal zabrániť zrážke, pretože poškodený mu náhle vkročil na cestu a keď poškodený spozoroval obžalovaného vodiča, tak sa chcel poškodený vrátiť späť, bol tam veľký krík spoza ktorého vybehol, zostal stáť, ale napokon sa pohol dopredu, na čo obžalovaný reagoval tak, že brzdil a vyhýbal sa mu jazdou do protismerného jazdného pruhu, pričom poškodeného spozoroval na vzdialenosť do 10 metrov. Nemal inú možnosť vyhnúť sa poškodenému, pretože keby išiel priamo, narazil by priamo do poškodeného. Po zrážke obžalovaný vystúpil z vozidla a spolu so svedkom ktorý, dopravnú nehodu videl privolali sanitku. V čase dopravnej nehody bolo podľa vyjadrenia obžalovaného sucho, slnečno a viditeľnosť bola veľmi dobrá. Obžalovaný bol na pohrebe poškodeného a ospravedlnil sa príbuzným.

Z výsluchu právneho nástupcu poškodeného E. H. súd zistil, že tento nebol svedkom dopravnej nehody a prišiel na miesto spáchania skutku až následne potom, čo bol oboznámený s tým, že jeho otec bol zrazený. Na druhý deň po dopravnej nehode bol na mieste dopravnej nehody, kde pozeral nejaké veci spoločne so znalcom X.. S. C.. Z dôvodu uvedeného súd dospel k záveru aj s poukazom na právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení Krajského súdu Nitra zo dňa 16.02.2017, sp. zn.: 4To/12/2017, že uvedený znalecký posudok č. 67/2013 vypracovaný Ing. S. C. bol vyhotovený za súčasného závažného porušenia práva na obhajobu a preto je procesne nepoužiteľný. V dôsledku uvedeného súd prvého stupňa po opätovnom prejednaní veci nebral do úvahy a neprihliadal na skutočnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku podaného znalcom X.. S. C..

I. S. H. na hlavnom pojednávaní uviedol, že nevidel to, ako došlo konkrétne k nehode, videl len, ako poškodený dopadol na čelné sklo auta a spadol dolu na vozovku pred auto a v tom momente auto už stálo. V čase spáchania skutku išiel svedok na bicykli smerom od Mochoviec dole a keď vyšiel zo zákruty, už bola rovina až do obce. Zdvihol hlavu a videl, že prichádza od obce auto. Znovu sklonil hlavu, nakoľko na krajnici bola šotolina a na bicykli išiel dosť rýchlo dolu kopcom asi rýchlosťou 60 km/hod. Asi po 2-3 sekundách počul brzdy a keď znovu zdvihol hlavu, videl auto v protismere, teda vo svojom jazdnom pruhu a videl ako starší pán padal na kapotu auta a zviezol sa dolu na cestu. Keď prvýkrát spozoroval osobné motorové vozidlo idúce oproti nemu, bolo to vo vzdialenosti asi 100 až 150 metrov odo neho, v tom čase starý pán nebol na vozovke, nachádzal sa mimo vozovky na poľnej ceste, ktorá sa napája na vozovku a bol od vozovky nižšie v takom jarku, ktorý bol pod vozovkou okolo 70 cm. Podľa svedka vodič a poškodený sa navzájom vidieť nemohli, lebo tam bol súvislý porast, ktorý bol dosť vysoký. Ak by aj nevidel vodič poškodeného, starý pán by určite videl auto. Keď počul brzdy a zdvihol hlavu, už videl padať starého pána na auto a kára letela na bok. Starý pán sa zviezol dolu pod auto a keď tam prišiel, ešte s ním komunikoval až do príchodu záchranárov. Spadol v podstate do stabilizovanej polohy a preto mu dal čiapku pod hlavu, aby ju nemal na tom horúcom asfalte, pretože bolo veľmi teplo a svietilo slnko. Stál tam, aby na neho nesvietilo slnko. Toto všetko sa udialo v jeho jazdnom pruhu. Nevidel poškodeného ako tlačí káru cez cestu, počul iba piskot bŕzd a potom videl ako poškodený padal na čelné sklo a z auta spadol dolu na zem. Vidí sa mu, že auto narazilo do poškodeného svojou pravou časťou. Rýchlosť auta odhadnúť nevie, ale myslí si, že nešlo auto rýchlo, lebo práve vychádzalo z obce. Toto sa stalo v krátkej vzdialenosti od tabule, ktorá označuje koniec obce. Bolo to asi vo vzdialenosti 30 metrov.

Svedkyňa S. K. na hlavnom pojednávaní uviedla, že k priebehu tejto dopravnej nehody si pamätá to, že z dediny vychádzalo auto a dedko stál s károu na krajnici. Potom sa dedko rozhodol ísť s károu a vodič sa ho snažil obchádzať zľava, ale dedko pridal a tak došlo k zrážke. Hneď na to volali číslo 112 a oznámili dopravnú nehodu. Dedko najprv stál na krajnici vozovky, potom zrazu vyšiel na cestu. Sledovala priebeh tejto nehody tak, že bola v záhrade, ktorá sa nachádza v miestnej krčme, ktorá sa nachádza na

okraji obce. V uhlopriečke od miesta, kde stála, videla koniec obce a začiatok lesa. Sledovala nehodu vo vzdialenosti 80 až 100 metrov. Dedko stál v smere jazdy obžalovaného vpravo na okraji vozovky. Najprv spravil krok, potom zastavil, následne pridal a išiel rýchlejšie cez vozovku. Auto vychádzalo z obce a rozbiehalo sa a išlo riadne v smere svojej jazdy, vo svojom jazdnom pruhu, teda v pravej časti vozovky. Auto chcelo obehnúť dedka zľava, ale v tom nastala zrážka. Kára sa rozpolila, rúčka z káry odletela vľavo, dedko spadol na kapotu a z kapoty na vozovku. K zrážke došlo v ľavej časti vozovky v smere jazdy obžalovaného. Záchranári a polícia prišli na miesto dopravnej nehody v krátkom čase. Z jej pohľadu dedko mal možnosť vidieť prichádzajúce auto. Z jej pohľadu nevie, či by došlo alebo nedošlo k zrážke, ak by vodič pokračoval v jazde vo svojom jazdnom pruhu. Vodič tiež mal možnosť vidieť poškodeného na okraji vozovky a na vozovke. Poškodený sa obzeral pred tým než vošiel na vozovku. Nevie sa vyjadriť, v akej vzdialenosti bolo auto v čase, keď poškodený vychádzal na vozovku. Miesto zrážky sa nachádzalo vo vzdialenosti asi 15 metrov od dopravnej značky označujúcej koniec obce Nemčičany.

Z prečítaného znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia súdneho lekárstva, K.. W. W. a K.. X. U. vyplýva, že bezprostrednou príčinou smrti Emila H. bolo multiorgánové zlyhanie so sepsou ako komplikáciou zranení zlomeniny krčnej a hrudnej chrbtice v dôsledku dopravného úrazu. Pri dopravnej nehode poškodený nebohý E. H. utrpel viacero zranení a to mnohopočetné zranenia v oblasti hlavy, chrbtice, horných a dolných končatín. Najzávažnejšie zranenie spočívalo v zlomenine prvých dvoch krčných stavcov. V danom prípade išlo o smrť násilnú, ktorá je v priamej príčinnej súvislosti so zraneniami, ktoré utrpel E. H. pri dopravnej nehode dňa 11.9.2012 o 10.50 hodine na ceste III/511010. Na základe charakteru a lokalizácie zranení zistených pri pitve na tele a na vnútorných orgánoch E. H. je možné usúdiť, že nebol prejdený osobným motorovým vozidlom v ležiacej polohe. V čase dopravnej nehody sa nachádzal v polohe stojacej, privrátený ľavou stranou tela k prichádzajúcemu vozidlu.

Na základe opätovného prejednania predmetnej trestnej veci súd vyhodnotil, že prezentovaná obrana obžalovaného v smere, že mu poškodený vytvoril náhlu prekážku na ceste a on už napriek vynaloženej snahe nedokázal zabrániť zrážke, je v rozpore so záverom znalca doc. X.. N. J., PhD., ktorý uviedol, že výhľadové pomery u oboch účastníkov dopravnej nehody, tak u obžalovaného vodiča ako aj u poškodeného chodca boli také, že sa mohli vidieť na vzdialenosť cca 100 metrov, pričom tieto výhľadové pomery neznemožňovali účastníkom dopravnej nehody včas a správne reagovať na dopravnú situáciu. Obžalovaný mohol poškodeného spozorovať na vzdialenosť cca 100 metrov a od tohto okamihu mal možnosť vidieť, že v jeho jazdnom pruhu sa nachádza poškodený chodec s vozíkom a na túto dopravnú situáciu je potrebné nejako reagovať. Obžalovanému vodičovi nebola vytvorená prekážka náhla, pri správnej technike jazdy mal možnosť zastaviť pred miestnom zrážky.

Rovnako tak výpoveď svedka Jozefa H. nepovažoval súd za spôsobilú privodiť rozhodnutie o nevine obžalovaného, pretože tento podľa názoru súdu zo svojej pozície cyklistu idúceho so sklenenou hlavou dole, riadiac bicykel po okraji vozovky na šotoline rýchlosťou 60 km/hod. nemohol spoľahlivo a jednoznačne prehľadne vnímať dopravnú situáciu pred sebou, teda situáciu pred zrážkou osobného motorového vozidla obžalovaného s chodcom poškodeným, pretože podľa jeho výpovede nevidel to, ako došlo konkrétne k nehode, videl len, ako poškodený dopadol na čelné sklo auta a spadol dolu na vozovku pred auto. Vyjadrenie svedka, že vodič a poškodený sa navzájom vidieť nemohli, lebo tam bol súvislý porast, ktorý bol dosť vysoký bolo podľa názoru súdu len jeho neopodstatneným subjektívnym úsudkom, a to s dôrazom na to, že svedok vyslovoval vo vzťahu ku zrážke len domnienky (ako napríklad to, že ak by aj nevidel vodič poškodeného, starý pán by určite videl auto).

Znalec X.. C. I., ktorý na žiadosť obžalovaného vyhotovil vo veci znalecký posudok a v jeho záveroch konštatoval, že ak vodičovi nevznikla povinnosť reagovania, potom príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika chôdze poškodeného chodca je podľa názoru súdu svojvoľný, metodika pri spracovaní jeho posudku bola nelogická, jeho „čierno-biely“ prístup tak ako ho označili spracovatelia znaleckého posudku č. 53/2019, vypracovaného Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline sa používal cca 15 a viac rokov dozadu, kedy príčinou nehody bol vždy iba jeden účastník dopravnej nehody a X.. I. to vzťahuje na podmienku, či mal vodič okrem brzdenia vykonávať aj obchádzanie chodca. Ak obžalovanému vodičovi vznikla povinnosť reagovať len spomalením vozidla, bez zmeny jazdného pruhu, potom príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika jazdy obžalovaného. Ak však vodič uvedenú povinnosť mal, to ešte neznamená, že sa tým stáva pohyb chodca po vozovke správny, pri tomto prístupe znalec nezohľadňuje povinnosti chodca pri prechádzaní cez

vozovku a naopak v dôsledku čoho znalec nesprávne konštatuje, že ak vodičovi nevznikla povinnosť reagovania, potom príčinou dopravnej nehody bola nesprávna technika chôdze poškodeného chodca. Kým znalec doc. Ing. N. J., PhD. sa podrobne vysporiadal so všetkými skutočnosťami, majúcimi vplyv na posúdenie vzniku a príčin dopravnej nehody, znalec Ing. C. I., nezameral svoju pozornosť vôbec na spôsob a štýl chôdze poškodeného následne tak ani nehodnotil spôsob jazdy a správanie sa obžalovaného ako vodiča motorového vozidla, keď v záveroch svojho posudku bez zjavnej analýzy len kategoricky vylúčil manéver obžalovaného (ako vodiča obchádzajúceho chodca v protismernom pruhu) ako príčinu vzniku dopravnej nehody.

Usvedčujúcim dôkazom, podstatným pre rozhodnutie súdu v tejto trestnej veci, bol znalecký posudok č. 53/2019, vypracovaný Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorého závery súd zistil na základe výsluchu znalca doc. Ing. N. J., PhD. na hlavnom pojednávaní potom ako bol poučený podľa § 144 Trestného poriadku, pričom súd sa nestotožnil s argumentáciou obhajkyne obžalovaného, že na tieto zistenia nemožno prihliadať, pretože spracovateľom Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline bol predložený procesne nepoužiteľný dôkazný prostriedok - znalecký posudok podaný znalcom Ing. S. C.. V tomto smere súd poznamenáva, že by nemala žiaden vplyv na závery v ich znaleckom posudku č. 53/2019 skutočnosť, keby im nebol predložený pred spracovaním aj znalecký posudok vypracovaný znalcom Ing. S. C.. Bežne pri spracovaní znaleckého posudku Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, postupuje tak, že do nálezovej časti uvádza všetky podklady, ktoré im boli pred spracovaním predložené, ako aj iné znalecké posudky, pričom sa snažia k nim vyjadriť, pretože často sa v praxi stane, že na hlavnom pojednávaní vystane otázka, že prečo sú ich závery iné ako závery predošlých znaleckých posudkov.

Ústav súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, ktorý bol do konania pribratý súdom prvého stupňa v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu vyslovený v uznesení Krajského súdu Nitra zo dňa 16.02.2017, sp. zn.: 4To/12/2017, pretože okrem výnimočnej zložitosti (z hľadiska účasti obžalovaného a poškodeného chodca na vzniku nehody v cestnej premávke tvoriacej v prejednávanej veci žalovaný skutok) vystala potreba preskúmať aj znalecký posudok podaný znalcom Ing. C. I., ktorý obstaral obžalovaný, pričom tento Ústav posudzoval nielen priebeh nehodového deja dopravnej nehody, ale najmä technickú príčinu dopravnej nehody, ktorou bola súčinnosť nesprávnej techniky jazdy obžalovaného vodiča osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia, EČ: ZM XXX BM a nesprávneho konania chodca poškodeného. Čo sa týka nesprávnej techniky jazdy obžalovaného vodiča, tak tento akceleroval v úseku obce nad maximálnu povolenú rýchlosť v obci, t.j. nad 50km/hod. a zrýchľoval do takej miery, že nedokázal dopravnej nehode zabrániť. Čo sa týka nesprávneho konania chodca poškodeného, tak tento sa nesprávne pohyboval, zastavil na vozovke a následne sa začal pohybovať do protismerného jazdného pruhu v takom čase, keď už vodič po rozpoznaní tohto pohybu nemohol zrážke zabrániť.

Napriek tomu, že sa jednalo o neštandardnú dopravnú situáciu a pokiaľ by vodič ešte v úseku obce neakceleroval nad rýchlosť 50km/hod., tak by bolo možné zabrániť dopravnej nehode. Výhľadové pomery neznemožňovali účastníkom dopravnej nehody včas a správne reagovať na dopravnú situáciu. V prípade, ak by obžalovaný dodržal najvyššiu možnú povolenú rýchlosť v obci t.j. 50km/hod., tak by došlo k zabráneniu dopravnej nehody zo strany obžalovaného tým, že by zastavil motorovým vozidlom pred miestom zrážky. Obžalovanému vodičovi nebola vytvorená prekážka náhla, pri správnej technike jazdy mal možnosť zastaviť pred miestom zrážky.

Navyše, vo vzťahu k spôsobu jazdy vodiča (najmä znalecky preukázanej vyššej než povolenej rýchlosti) vzal súd pri rozhodovaní do úvahy skutočnosť, že ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jeho pravidiel, takže nezabránil dopravnej nehode napriek tomu, že pri správnej reakcii by bolo ešte možné nehode predísť, je možné spraviť ho zodpovedným za nehodu len vtedy, ak je mu možné za voľbu nesprávneho riešenia situácie pričítať zavinenie. Následne, ak by teda nehodu spoluzavinil nesprávnou reakciou (ako to tvrdil Ing. C. I., keď uviedol, že nebohý Emil H. reagoval nesprávnou technikou chôdze) na vzniknutú situáciu (prichádzajúce auto na ceste v jeho jazdnom pruhu), spravidla nie je možné posudzovať jeho konanie ako porušenie dôležitej povinnosti, uloženej mu Zákonom o premávke na pozemných komunikáciách (3Tz 20/81). Z uvedeného vyplýva, že závery a konštatovanie znalca Ing. C. I. o jednoznačnej a vylučnej príčine dopravnej nehody, pričítanej nebohému chodcovi, boli nesprávne.

Súd konanie obžalovaného vyhodnotil z hľadiska zavinenia podľa § 16 písmeno a) Trestného zákona ako vedomú nebanlivosť, keď obžalovaný vedel, že svojim konaním môže ohroziť alebo porušiť záujem chránený Trestným zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také ohrozenie alebo porušenie nespôsobí, berúc do úvahy okolnosti, za akých obžalovaný skutok vykonal a skutočnosť, že nebolo pochybností o jeho v plnom rozsahu zachovaných rozpoznávacích schopnostiach v čase skutku. Obžalovaný teda podľa názoru súdu ako vodič s najmenej sedemročnými skúsenosťami pri vedení motorových vozidiel vedel, že na bezpečné obchádzanie motorovým vozidlom do ľavého jazdného pruhu v mieste plnej stredovej čiary, keď vodičovi nebola vytvorená prekážka náhla (na vozovke sa nachádzal chodec a pred ním sa nachádzal vozík, ktorý zasahoval do koridoru vozidla), pri správnej technike jazdy mal vodič dostatok času na možnosť zastavenia pred miestnom zrážky. Obžalovaný sa však bez primeraných dôvodov spoliehal, že chodec umožní vodičovi vykonať prejazd do protismerného jazdného pruhu. Zrýchľovaním vozidla dochádzalo k znižovaniu možnosti zabránenia dopravnej nehody a naopak k narastaniu miery kolíznej situácie.

V danom prípade išlo o prečin, ktorého závažnosť bola daná spôsobením nenapraviteľného následku (smrť E. H.).

Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupoval súd v zmysle ustanovení § 34 odsek 1 až odsek 4 Trestného zákona a bral tak do úvahy spôsob spáchania trestného činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovaného ako aj možnosť jeho nápravy.

Súd prihliadol na osobné pomery páchatel'a a zistenie, že v čase pred spáchaním prejednávaneho skutku sa na neho hľadelo akoby nebol odsúdený. Z odpisu registra trestov súd zistil, že obžalovaný má síce evidovaný jeden záznam (z pred štyroch rokov ku dňu spáchania skutku) za majetkový trestný čin a trestný čin proti slobode, avšak hľadá sa na neho ako na bezúhonného občana. Z karty vodiča súd zistil, že obžalovaný má registrované tri porušenia dopravných predpisov, a to z februára 2008, z apríla 2009 a z novembra 2009, vo všetkých troch prípadoch pre prekročenie maximálnej povolenej rýchlosti, v čase pred spáchaním prejednávaneho skutku, čo svedčí o nedisciplinovanosti šoféra, čo súd zohľadnil pri ukladaní trestu zákazu činnosti a pri ustanovení dĺžky skúšobnej doby podmieneného odsúdenia. Z poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Trestného zákona a z príťažujúcich okolností uvedených v § 37 Trestného zákona súd u obžalovaného žiadne nezistil. S poukazom na dopravné priestupky vyplývajúce z karty vodiča, súd nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť ustanovenú v § 36 písmeno j) Trestného zákona, a to aj napriek tomu, že sa na obžalovaného hľadá ako na netrestaného.

Druh trestu bol v danom prípade jednoznačne určený zákonným ustanovením podľa § 149 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno h) Trestného zákona v sadzbe trestu odňatia slobody dva až päť rokov.

S poukazom na všetky okolnosti tohto prípadu ako aj na samotnú osobu obžalovaného dospel súd k záveru, že uloženie nepodmieneného trestu odňatia slobody hoci na samej spodnej hranici trestnej sadzby, teda vo výmere dva roky, by bolo pre neho neprimerane prísne. Napriek skutočnosti, že v prejednávanej veci obžalovaný konal závažnejším spôsobom konania, keď sa dopustil skutku porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona a ohrozil tak záujem chránený Trestným zákonom a svojim konaním spôsobil tragický následok smrť poškodeného E. H., súd vzal do úvahy, že závažnosť a charakter tohto trestného činu bolo potrebné posudzovať aj s ohľadom na výsledky znaleckého dokazovania, z ktorého bolo zrejmé, že poškodený sa výraznou mierou podieľal na vzniku dopravnej nehody, respektíve, že dal príčinu na kolíziu s vozidlom, ktoré viedol v čase skutku obžalovaný. V tejto súvislosti vzal súd do úvahy, že od vodiča motorového vozidla nie je možné požadovať, aby predvídal vždy od druhého účastníka dopravy (v danom prípade usmrteného chodca) možné porušenie pravidiel cestnej premávky a z toho následne príčinnú súvislosť vedúcu k dopravnej nehode. Ak vodič reaguje nesprávne na nebezpečnú situáciu, ktorú vyvolal iný účastník cestnej premávky porušením jeho pravidiel tak, že nezabráni dopravnej nehode, pričom pri správnej reakcii bolo ešte možné nehode predísť, možno ho považovať za zodpovedného len vtedy, ak mu za voľbu nesprávneho riešenia situácie možno pričítať zavinenie. Skutočnosť, že iná osoba porušila predpisy o premávke na pozemných komunikáciách a vlastným zavinením vytvorila nebezpečnú situáciu, neospravedlňuje vodiča, ak aj on sám porušil povinnosť stále vozidlo ovládať a počínať si tak, aby doprava nebola ohrozená. V danom prípade bol teda obžalovaný jednoznačne zodpovedný za to, že obchádzal chodca (usmrteného poškodeného) jazdou v

ľavom protismernom pruhu, namiesto toho, aby zastavil, avšak rovnako tak bol zodpovedný usmrtený chodec za to, že sa nesprávne pohyboval, zastavil na vozovke a následne sa začal pohybovať do protismerného jazdného pruhu v takom čase, keď už vodič po rozpoznaní tohto pohybu nemohol zrážke zabrániť. Usmrtený chodec opomenutím splnenia týchto povinností, uložených mu v ustanovení § 52 odsek 1 a § 53 odsek 1 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke tak vytvoril na vozovke nebezpečnú situáciu.

Pri týchto úvahách súd zároveň zvažoval a nevyhnutne vyhodnocoval možnosti, za akých bude najlepšie dosiahnutý účel trestu, pričom bol presvedčený, že nebude bezprostredne nevyhnutné, aby obžalovaný uložený trest vykonal priamo v ústave na výkon trestu odňatia slobody, ale že na jeho nápravu postačí a bude aj účelnejšie podmienené odloženie trestu uloženého na samej spodnej hranici trestnej sadzby, teda vo výmere 2 roky, a to s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením dlhšej skúšobnej doby na 4 roky s presvedčením, že takto uložený trest je spravodlivý a primeraný a zároveň schopný splniť svoj účel aj z hľadiska generálnej prevencie, teda z hľadiska potreby ochrany spoločnosti a odradenia iných osôb od páchania tohto druhu trestnej činnosti a že súčasne vyjadruje aj morálne odsúdenie obžalovaného.

Zároveň súd rozhodol, vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný sa dopustil trestného činu v súvislosti s činnosťou, na ktorú je potrebné mať k dispozícii osobitné oprávnenie (vodičský preukaz), bude potrebné uložiť mu aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v cestnej premávke, a to na dobu štyroch rokov, v spodnej polovici zákonnej trestnej sadzby, ktorá je podľa § 61 odsek 2 Trestného zákona v rozpätí jeden až desať rokov. Pri ukladaní výmery tohto trestu súd zohľadnil v neprospech obžalovaného formu zavinenia, následok jeho konania ako aj predchádzajúce opakované porušenia pravidiel cestnej premávky svedčiace o nedisciplinovanosti obžalovaného ako vodiča motorového vozidla.

Pokiaľ išlo o nárok na náhradu škody právnickej osoby Všeobecná zdravotná poisťovňa, a. s. titulom nákladov za poskytnutú zdravotnú starostlivosť, súd poškodenú s jej nárokom odkázal na civilný proces pre dokázané spoluzavinenie poškodeného na vzniku dopravnej nehody, o miere ktorého by súd musel vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo potreby trestného stíhania a predĺžilo by ho, preto uplatnený nárok nedával súdu dostatočný podklad na to, aby rozhodol o náhrade škody v adhéznom konaní.

Súd pre absenciu prejavu vôle poškodeného nebohého E. H., resp. jeho právneho nástupcu k uplatneniu nároku na náhradu škody riadne, čo do dôvodu a výšky, ako aj včasne, t.j. najneskôr do skončenia vyšetrovania v prípravnom konaní, konštatoval, že si poškodený Emil H. v zmysle § 46 odsek 3 Trestného poriadku nárok na náhradu škody neuplatnil a preto o ňom ani nerozhodoval. Navyše právny nástupca poškodeného E. H. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 22.10.2015 uviedol, že si pre prípad odsudzujúceho rozhodnutia, nárok na náhradu škody v trestnom konaní od obžalovaného neuplatňuje.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie na súde, proti ktorého rozsudku smeruje (Okresný súd Nitra), a to do 15 (pätnásť) dní odo dňa oznámenia rozsudku. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Nitre. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

V písomne podanom odvolaní treba uviesť, proti ktorým výrokom smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie musí byť odôvodnené tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozsudok napáda a aké chyby sa vytýkajú rozsudku alebo konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo. Odvolanie možno oprieť o nové skutočnosti a dôkazy. Právo podať odvolanie nemá ten, kto sa tohto práva výslovne vzdal.